

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtru[m] habeat locum in dispensatione spiritualium? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

Vtrum in dispensatione spiritualium, locum habeas personarum acceptio?

353

AD secundum sic proceditur. Videtur, quòd in dispensatione spiritualium locum non habeat persona: uni acceptio. Conferre enim dignitatem ecclesiasticam seu beneficium alicui propter consanguinitatem, videtur ad acceptionem personarum pertinere: quia consanguinitas non est causa faciens hominem dignum ecclesiastico beneficio. Sed hoc non videtur esse peccatum: cū hoc ex consuetudine praelati ecclesie faciant. Ergo peccatum personarum acceptionis non videtur locum habere in dispensatione spiritualium.

¶ 2 Præterea, Præferre diuitem pauperi videtur ad acceptionem personarum pertinere, vt patet Jac. 2. Sed facilius dispensatur cum diuitibus & potentibus, quòd in gradu prohibito contrahant matrimonium, quàm cum alijs. Ergo peccatum personarum acceptionis non videtur locum habere circa dispensationem spiritualium.

¶ 3 Præterea, Secundum iura sufficit eligere bonum; non autem requiritur, quòd aliquis eligat meliorem. Sed eligere minus bonum ad aliquid altius, videtur ad acceptionem personarum pertinere. Ergo personarum acceptio nõ est peccatum in spiritualibus.

¶ 4 Præterea, Secundum statuta ecclesie eligendus est aliquis de gremio ecclesie. Sed hoc videtur ad acceptionem personarum pertinere: quia quando, que sufficientiores alibi inuenirentur. Ergo personarum acceptio non est peccatum in spiritualibus.

SED contra est, quòd dicitur Jac. 2. Nolite in personarum acceptione habere fidem domini nostri Iesu Christi: vbi dicitur gloss. Augusti. Quis ferat, si quis diuitem eligit ad sedem honoris ecclesie, contempto paupere instructiore & sanctiore?

5. RESPONDEO dicendum, quòd sicut dictum est, acceptio personarum est peccatum, in quantum contrariatur.

riatur iustitiæ. Quanto autem in maioribus aliquis iustitiam transgreditur, tanto grauius peccat. Vnde cū spiritualia sint tēporalibus potiora, grauius peccatum est personas accipere in dispensatione spiritualium, quā in dispensatione temporalium. Et quia personarum acceptio est, cum aliquid personæ attribuitur præter proportionem dignitatis ipsius; considerare oportet, quod dignitas alicuius personæ potest attendi dupliciter. Vno modo simpliciter, & secundum se: & sic maioris dignitatis est ille qui magis abundat in spiritualibus gratiæ donis. Alio modo per comparisonem ad bonum commune. Contingit enim quandoque, quod ille qui est minus sanctus & minus sciens, potest magis conferre ad bonum commune propter potentiam, vel industriam secularem, vel propter aliquid huiusmodi. Et quia dispensationes spiritualium principaliter ordinantur ad utilitatem communem, secundum illud 1. Corinth. 12. Vnicuique datur manifestatio spiritus ad utilitatem: idē quandoque absque acceptione personarum, in dispensatione spiritualium illi qui sunt simpliciter minus boni, melioribus præferuntur. Sicut etiam & Deus gratias gratis datas quandoque concedit minus bonis.

Ad primum ergo dicendum, quod circa consanguineos prælati distinguendum est. Quia quandoque sunt minus digni & simpliciter, & per respectum ad bonū commune. Et sic si dignioribus præferantur, est peccatum personarū acceptionis in dispensatione spiritualium. Quorum prælatus ecclesiasticus non est de minus, ut possit ea dare pro libito, sed dispensator: secundum illud 1. ad Cor. 4. Sic nos existimet homo, ut ministros Christi, & dispensatores mysteriorū Dei. Quandoque verò consanguinei prælati ecclesiastici sunt eque digni, ut alij. Et sic licitè potest absq. personarū acceptione consanguineos suos præferre: quia saltem in hoc præminent, quod de ipsis magis considerare potest, ut unanimiter secū negotia ecclesie

tractent. Eset tamen hoc propter scandalum dimit-
tendum, si ex hoc aliqui exemplum sumerent etiam
præter dignitatem, bonæ ecclesiæ consanguineis
dandi.

Ad secundum dicendum, quod dispensatio matri-
monij contrahendi principaliter fieri consuevit pro-
pter fœdus pacis firmadum. Quod quidem magis est
necessarium communi utilitati circa personas excel-
lentes. Et ideo cum eis facilius dispensatur absque
peccato acceptionis personarum.

Ad tertium dicendum, quod quantum ad hoc,
quod electio impugnari non possit in foro iudiciali,
sufficit eligere bonum, nec oportet eligere melio-
rem: quia sic omnis electio posset habere calumniã.
Sed quantum ad conscientiam eligentis, necesse est
eligere meliorem, vel simpliciter, vel in compara-
tione ad bonum commune: quia si potest haberi ali-
quis magis idoneus erga aliquã dignitatem, & alius
preferatur, oportet quod sit propter aliquam cau-
sam. Quæ quidem si pertineat ad negotium, quantum
ad hoc erit ille qui eligitur, magis idoneus: si verò
non pertineat ad negotium id quod consideratur ut
causa, erit manifeste acceptio personæ.

Ad quartum dicendum, quod ille qui de gremio
ecclesiæ assumitur, ut in pluribus consuevit esse ve-
rior, quantum ad bonum commune: quia magis di-
ligit ecclesiam in qua est nutritus. Et propter hoc
etiam mandatur Deuteronom. decimosextimo, Non
petris alterius gentis hominem facere regem, qui
non sit frater tuus.

ARTIC. III.

*Vtrum in exhibitione honoris, & reuerentia locum
habeat peccatum acceptionis personarum?*

354
quol. 10.
ar. 12.

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod in exhi-
bitione honoris & reuerentiæ non habeat lo-
cum peccatum acceptionis personarum. Honor enim
nihil aliud esse videtur, quam reuerentia quædam
alicui exhibita in testimonium virtutis; et pater per
hi-